

var stukket ned i Jakkelommerne. Det varede lidt, inden han svarede. Smilet var gledet fra hans Ansigt. Der sad to dybe Rynker mellem Brynene.

„Gælder dine smukke Bemærkninger ogsaa mig? For i saa Fald vil jeg minde dig om, hvem det var, der for nogen Tid siden lavede en større Scene, fordi jeg bestemt nægtede at slide Professorens Trapper i Anledning af Legatet. Eller var det maaske mig, der absolut vilde have Sivertsen nedrakket i „Femte Juni“, fordi han ogsaa var mellem Ansøgerne? Du kan jo spørge A B D. Han sidder ved Siden af dig.“

Fru Maja svarede ikke noget. Hun lagde blot Hovedet ned i Haanden og trak paa sine smukke Skuldre.

„Det er da heller ikke saa længe, siden du fik et andet Bevis paa, at jeg ikke er nogen Pengesnob.“

„Mener du det med Lotterisedlen? Nej, lille Jørgen, det har jeg sagt dig, den faar du mig ikke til at hoppe paa! Helt skrupskør er du da heldigvis endnu ikke bleven.“

Nu blev de andre nysgerrige. Hvad var det med den Seddel? Spillede de i Lotteriet? Havde de vundet noget? — spurgte de i Munden paa hinanden.

„Maja!“ sagde Jørgen Berg advarende. „Du siger ikke noget! Det er en Familjehemmelighed, lille Børn!“

„Nej, nu har du selv begyndt, saa kan de andre lige saa godt faa det at vide,“ sagde Maja og fortalte, at Jørgen forleden Dag var bleven rasende, fordi hun havde købt et halvt Lod i Klasse-lotteriet.

„Og kan I gætte hvorfor? Han var bange for — sagde han — at vi skulde gaa hen og vinde den store Gevinst!“

„Aa — sikke noget!“ sagde Frøken Susse. „Det kan du da begribe var Løjer, Maja!“

„Ja, men jeg siger dig, det skulde gælde for Alvor. I kan jo selv høre ham ad. Han gik saamænd endogsaa hen og rev Lotterisedlen i tusinde Stykker og puttede den i Kakkelloven. Er det nu ikke Skaberi, maa jeg spørge?“

Nu saae de alle op paa Jørgen med store Spørgsmaalstegn i Øjnene. Han var kommen tilbage til Bordet for at forklare sig.